

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 26CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123393789
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Jančíková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6123393789.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Jančíkovej a sudkýň JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E. F., zastúpený: G. H. B., advokátom, so sídlom B. I. XX, XXX XX C., o zaplatenie 7.950,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k.: 25Csp/108/2024-249 zo dňa 23.4.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) v I. výroku žalobu zamietol a v II. výroku žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Žalobca sa domáha, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 7.950,11 eur spolu s úrokom vo výške 1.583,17 eur, úrokom z omeškania vo výške 721,57 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.905,11 eur od 01.03.2023 do zaplatenia, ktorú pohľadávku nadobudol od postupcu - D. J. F., K., ktorý pohľadávku postúpil, pretože žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 30.11.2018 zmluvu, ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky a na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 11.110,- eur ako úver na refinancovanie, ktorý sa zaviazal žalovaný vrátiť v 96. mesačných splátkach vo výške 159,83 eur splatných k 27. dňu v kalendárnom mesiaci, pri fixnej úrokovej sadzbe 6,90 %, v celkovej čiastke 14.701,88 eur.

3. Žalobca predložil listiny - Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020, Prílohu k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2023, splnomocnenie spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Žiadosť o postúpenie a prevod zo dňa 28.02.2023, Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „D. L.“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 30.11.2018, Žiadosť o D. L. - refinancovanie zo dňa 30.11.2018, Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Všeobecné obchodné podmienky D., K. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám- občanom, Cenník D., K., Tretiu upomienku - pokus o zmier zo dňa 10.05.2021 s podacím hárkom, prehľad splácania, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 06.03.2023 a pokus o zmier zo dňa 06.03.2023 a dňa 18.08.2023 spolu s podacím hárkom.

4. Žalovaný namietal 1/ neposúdenie schopnosti splácať úver s odbornou starostlivosťou zo strany postupcu s následkom, že úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bezpoplatkový, 2/ absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky medzi bankou a žalobcom, keďže výzva k splateniu celého úveru je neurčitá, nie je uvedené odkedy malo nastať omeškanie zo zaplatením splátky a v akej výške, nie je zrejmé ku ktorému dňu mal žalobca úver zosplatiť a nedá sa z nej určiť ani to, či uplynula 90-dňová lehota splatnosti, 3/ absenciu správneho údaja o výške RPMN a nesprávne uvedenú celkovú čiastku spojenú s úverom.

5. Súd prvej inštancie zistil tento skutkový stav:

- medzi právnym predchodcom žalobcu ako bankou - veriteľom a žalovaným ako klientom - dlžníkom bola na základe žiadosti žalovaného dňa 30.11.2018 uzavretá písomná zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej aj „zmluva“ alebo „zmluva o spotrebiteľskom úvere“), predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi za podmienok dohodnutých v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach peňažné prostriedky ako spotrebiteľský úver na refinancovanie vo výške 11.110,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 96 mesačných anuitných splátkach vo výške 150,83 eur splatných k 27. dňu kalendárneho mesiaca počnúc dňom 27.12.2018.

- celková čiastka, ktorú mal žalovaný podľa zmluvy zaplatiť, bola v zmluve vyčíslená sumou 14.701,88 eur (z toho výška istiny 11.110,- eur a výška celkových nákladov 3.591,88 eur), pri RPMN 7,70 % a úrokovej sadzbe 6,90 % p. a.

- výška celkových nákladov bola dohodnutá v sume 3.591,88 eur a výška poplatku za poskytnutie úveru v sume 222,20 eur, ktorý bol splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru.

- v žiadosti o poskytnutie D. Pôžičky - refinancovanie zo dňa 30.11.2018 žalovaný uviedol, že je slobodný, bezdetný, s dosiahnutým stredoškolským vzdelaním bez maturity a aktuálne býva u rodičov, od 07/2018 pracuje v spoločnosti L. E., E. ako technický pracovník na trvalý pracovný pomer, jeho čistý príjem bol za posledný mesiac vo výške 600,- eur, za predchádzajúci mesiac 550,- eur a za ďalší predchádzajúci mesiac 530,- eur, s tým, že zo mzdy nemá vykonávané zrážky na základe súdneho rozhodnutia.

- právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 10.05.2021 označenou ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ oznámil žalovanému, že k dnešnému dňu neuhradil záväzky plynúce zo zmluvy o úvere vo výške 514,26 eur, vyzval ho na okamžité zaplatenie dlžnej sumy v zmysle zmluvy o úvere, pretože v opačnom prípade bude banka požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve a zároveň žalovaného upozornil na právo banky odstúpiť od zmluvy o úvere. Výzva bola žalovanému doručená dňa 13.05.2021.

- výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 17.06.2021, ktorá bola žalovanému doručená dňa 21.06.2021, oznámil právny predchodca žalovanému, že v súlade s príslušnými ustanoveniami VOP a zmluvy o úvere, z dôvodu neuhradenia dlžnej pohľadávky vyhlasuje k 17.06.2021 predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 9.098,29 eur, z toho istina 8.744,11 eur, ktorá sa úročí počnúc najbližším dňom úrokovou sadzbou z omeškania až do jej zaplatenia, základné úroky 305,44 eur, sankčné úroky 3,74 eur a poplatky 45,- eur. Zároveň vyzval žalovaného na zaplatenie zostatku úveru v lehote 7 dní od doručenia tejto výzvy.

- pohľadávka veriteľa bola následne na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 spolu so žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 28.02.2023 postúpená na žalobcu, pričom postúpenie pohľadávky žalobca oznámil žalovanému oznámením zo dňa 06.03.2023.

- pokusom o zmier zo dňa 18.08.2023 spolu s podacím hárkom žalobca preukázal, že vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu v celkovej výške 11.119,39 eur, a to najneskôr do 28.08.2023.

- k vyplateniu úveru žalovanému došlo tak, že suma 11.110,- eur bola dňa 30.11.2018 prevedená na účet žalovaného a toho istého dňa bol z účtu žalovaného siahnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 222,20 eur. Žalovaný poslednú splátku úveru vo výške 169,87 eur uhradil dňa 24.02.2021.

6. Pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy - § 1 ods. 2, ods. 8, § 2 psím. d), zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku - § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, ako aj z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

7. Podľa súdu prvej inštancie medzi stranami nebolo sporné uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čerpanie úveru vo výške 11.110,- eur a ani nesplácanie úveru žalovaným a tým uplatnenie práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom bola banka - D., K.

súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienok vyplývajúcich z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom dospel k záveru, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy spĺňajúcu podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanému pred postúpením pohľadávky samostatnú a v nadväznosti na to vyvodil záver, že žalobca v tomto spore nie je aktívne vecne legitimovaný.

8. Svoj záver o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu súd prvej inštancie oprel o ustálenú rozhodovaciu prax a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/11/2021, 7CoCsp/38/2020, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 publikovaný pod R 6/2022, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 publikovaný pod R 60/2018, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020. Súd prvej inštancie zdôraznil, že jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je písomná výzva adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, ktorou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný. K uvedenému záveru súd prvej inštancie tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/75/2020a rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/11/2023, sp. zn. 15CoCsp/35/2023 a rozsudky Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7CoCsp/43/2022 a 18CoCsp/32/2023. Keďže podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnená nebola, postúpenie pohľadávky banky (právneho predchodcu žalobcu) na žalobcu v dôsledku uvedeného v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie vyhodnotil ako absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom.

9. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj tým, či zo strany veriteľa bola splnená jeho povinnosť postupovať pri poskytovaní úveru žalovanému podľa § 7 ods. 1, 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z. s poukazom na § 11 ods. 2 tohto zákona s potrebnou aplikáciou aj opatrenia NBS č. 10/2017, ktoré vydala NBS s poukazom na § 7 ods. 42 písm. a/ až f/ zákona č. 129/2010 Z. z., pričom dospel k záveru, že veriteľ svoju zákonnú povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru žalovaného si splnil, a teda nenastala fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a zároveň právny predchodca žalobcu bol oprávnený úver zosplatiť, čo však nič nezmenilo záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Ďalšími dôvodmi dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uvádzanými žalovaným, sa súd prvej inštancie z hľadiska zachovania princípu hospodárnosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) nezaoberal.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu v konaní, preto plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% proti neúspešnému žalobcovi.

11. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ust. § 365 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), teda že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa žalobcu v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Žalobca poukázal že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných aj: 1/ - Tretia upomienka – pokus o zmier zo dňa 10.05.2021 a 2/ - Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 17.06.2021. Napadnuté rozhodnutie však podľa názoru žalobcu nezohľadňuje aktuálnu judikatúru najvyšších súdnych autorít, pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako aj, či výzvou podľa uvedeného ustanovenia možno rozumieť podanie, ktorým veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný. Aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) podľa žalobcu pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj zosplatenie úveru (resp. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti), avšak iba za súčasnej

podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Žalobca tak poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023, uznesenie Krajského súdu Bratislave sp. zn. 3CoCsp/7/2024 zo dňa 30.05.2024, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici so sp. zn. 17CoCsp/36/2023 z 26.02.2025, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici so sp. zn. 17CoCsp/36/2023 z 26.02.2025.

Súd prvej inštancie si podľa žalobcu „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v rozpore so zákonom, keďže žalobca okrem výzvy zo dňa 10.05.2021 predložil aj výzvy zo dňa 17.06.2021, ktorá je kvalifikovaná výzva podľa ust. 92 ods. 8 zákona o bankách a táto bola aj v konaní predložená. Posúdenie veci je tak podľa žalobcu zmätočné, nekonzistentné a navyše nezákonné, čím súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K uvedenému záveru súd prvej inštancie poukázal na nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016 z 7.2.2018, podľa ktorého ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty, ak aj na uznesenie NS SR z 27. mája 2020, sp. zn. 4Cdo 9/2017 a nález ÚS SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016.

Žalobca sa nestotožňuje s postupom súdu prvej inštancie, ktorý sa odklonil od aktuálnej judikatúry v uznesení Najvyššieho súdu SR 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023, v ktorom bolo uvedené, že za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj zosplatenie úveru, resp. oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ak je jej obsahom výzva na zaplatenie (čo bolo v posudzovanom prípade splnené), kde Najvyšší súd poskytol logický právny výklad, nakoľko zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že by za výzvu pred postúpením nebolo možné považovať výzvu na zaplatenie, ktorou sa stal záväzok splatný v celom rozsahu. Žalobca je preto toho názoru, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ dospel k záveru o opaku a žalobu zamietol.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu, a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému podľa pomeru úspechu a neúspechu v konaní nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku čo do rozsahu absencie aktívnej legitimácie žalobcu v predmetnom súdnom konaní. Žalovaný dal do pozornosti súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022, podľa ktorého obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojedanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona. Žalovaný dodal, že žalobca, resp. jeho právny predchodca, mu neadresoval žiadnu písomnú a kvalifikovanú výzvu, ktorá by spĺňala podmienky dané § 92 ods. 8 zákona o bankách, čím postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil v celom rozsahu (vo všetkých výrokoch) ako vecne správny a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. V ďalšom vyjadrení žalobca poukázal na najnovšie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024, kde súd odpovedal na otázky, či je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a či musí výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovať špeciálne náležitosti, napr. upozornenie spotrebiteľa na následok, t. j. možné postúpenie pohľadávky. Podľa dovolacieho súdu „niet žiadneho dôvodu [...] vyžadovať, aby výzva banky adresovaná dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovala ďalšie, osobitné náležitosti než tie explicitne vyjadrené, [...] a to a) preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a b) dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Z predmetného ustanovenia však pri použití žiadnej z výkladových metód nevyplýva povinnosť banky osobitne oznámiť klientovi možnosť postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu. Banka nie je povinná osobitne upozorňovať resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty

na zaplatenie dlhu bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť.“ Tiež dovolací súd uviedol, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu, že výzvu, ktorá je spojená s vyhlásením predčasnej splatnosti pohľadávky, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

14. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že pri postúpení pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na samotného žalobcu neboli dodržané hmotnoprávne predpoklady stanovené ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto považuje vyjadrenie žalobcu za účelové.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

16. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu spôsobujúceho porušenie práva na spravodlivý proces ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Žalobca uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je zmätočné, nekonzistentné a nezákonné, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne postupoval pri aplikácii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

17. S uvedeným preto súvisí ďalšia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil. K uvedenému odvolací súd poukazuje, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav; je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

18. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením svojej aktívnej vecnej legitímácie. Čo sa týka posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací poukazuje, že na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je

nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 192/2004 citovaný v uznesení ústavného súdu III. ÚS 473/2017).

19. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009)

20. Postúpenie pohľadávky je zákonným inštitútom zmeny v osobe veriteľa, kedy veriteľ aj bez súhlasu dlžníka môže svoju pohľadávku postúpiť písomnou zmluvou postupníkovi (novému veriteľovi). Popri všeobecnej úprave postúpenia pohľadávok obsiahnutej v ustanoveniach § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, pre určité druhy pohľadávok sú osobitnými právnymi predpismi ustanovené špecifické kritériá a obmedzenia vo vzťahu k možnosti a podmienkam ich zmluvného postúpenia tretej osobe.

21. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemá pochybnosti o tom, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským založeným medzi právnym predchodcom žalobcu – D. J. F., K. a žalovaným ako spotrebiteľom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre platné postúpenie pohľadávky vzniknutej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa vyžaduje splnenie viacerých zákonných podmienok a to jednak podľa ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a jednak tiež podľa § 92 ods. 8 o bankách, keďže právny predchodca žalobcu je bankou podľa zákona o bankách.

22. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len ako „zákon o bankách“) účinného v čase postúpenia pohľadávky (28.2.2023) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

23. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019 uviedol s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018), že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu mimo bankový sektor. Tiež z tohto ustanovenia vyplýva presný záujem zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zák.). Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné a podmienky vyplývajúce z tohto ustanovenia sú podľa dovolacieho súdu špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Ak by neboli splnené

podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občiansky zákonník vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí pritom prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti).“

24. V rozhodovacej praxi súdov, tak ako poukázal aj žalobca v podanom odvolaní, aj v danom prípade ostalo sporné posúdenie písomnej výzvy banky pred postúpením, teda či za písomnú výzvu podľa uvedeného zákonného ustanovenia možno považovať aj výzvu, ktorou veriteľ zároveň uplatňuje právo zaplatiť celý úver pred splatnosťou ostatných splátok v dôsledku omeškania dlžníka alebo sa vyžaduje osobitná výzva banky. Vyššie citovaný judikát R 60/2018 sa k potrebe osobitnej výzvy realizovanej mimo výzvy na zaplatenie (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) a mimo výzvy obsiahnutej v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti nevyjadruje.

25. Rozdielnosť v rozhodovaní súdov bola odstránená rozsudkom veľkého zjednocujúceho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 zverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 5/2025 pod R 38/2025, podľa ktorého „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ Zverejnením uvedeného právneho názoru sa tak nejednotnosť rozhodovania v otázke posúdenia písomnej výzvy banky pred postúpením odstránila, keďže uvedený právny názor sa tak pretavil do ustálenej rozhodovacej praxe.

Uvedené rozhodnutie veľkého senátu riešilo práve otázku, či písomná výzva banky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť samostatnou výzvou, alebo môže byť výzvou o mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti. K uvedenému veľký senát poukázal na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý vychádzal aj z právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku z 31. marca 2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020 „...že obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách...“ (a obdobne tiež v uznesení z 27. októbra 2022 sp. zn. 4Cdo/75/2020)

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 31. marca 2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020 v ďalších konkrétnostiach uviedol, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva „reťazec úkonov, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Prvý takýto úkon je písomná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru...“.

V odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 NS SR uviedol, „že nastolenou otázkou sa najvyšší súd už zaoberal, pričom prevažne rozhodovacia prax dovolacieho súdu (senátov 2C, 4C a aj 8C) zastáva názor, že „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Predmetnou výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“. Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach (ktorý vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka.“

26. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej

výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

27. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka. (pozri tiež rozhodnutia v obdobných veciach – rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/11/2021 zo dňa 5.5.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/3/2021 zo dňa 18.3.2021, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/191/2021 zo dňa 30. júna 2022)

28. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že postupca D. J. F., K. nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa, a teda žalovanému nebol poskytnutý žiaden dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu.

29. Podľa názoru súdu prvej inštancie, s ktorým názorom sa odvolací súd stotožňuje, touto výzvou nie je písomnosť zo 17.6.2021 predložená žalobcom a označená ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“, a to aj napriek tomu, že obsahuje znenie „vyzývame Vás na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom...“ za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to vzhľadom na obsah tohto právneho úkonu, pretože ním banka –právny predchodca žalobcu nevyzýva žalovaného k úhrade v dôsledku omeškania dlžníka so splnením záväzku, ale uvedeným jednostranným úkonom právny predchodca žalobcu vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru. V písomnosti zo dňa 17.6.2021 sa ani len nespomína možný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru odvolacieho súdu písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta po uplynutí zákonom stanovenej lehoty minimálne 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanému, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodňuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

30. V rozhodnutí veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 Najvyšší súdu SR tiež uviedol názor, podľa ktorého „obsahom výzvy banky podľa ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením že tak môže urobiť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora.“ Spotrebiteľ preto podľa názoru odvolacieho súdu by mal byť vo výzve upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, t. j. na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. (obdobne pozri tiež rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13.5.2021, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 22CoCsp/25/2021 zo dňa 28.9.2021)

31. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžadujúceho doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškania s úhradou dlhu nepretržite počas 90 dní, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca tak aj podľa názoru odvolacieho súdu nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní.

32. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. Je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v sporovom konaní vždy jedna strana sporu úspešná a druhá strana neúspešná. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže

byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

33. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Keďže odvolací súd zhodnotil, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie je správny, je správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, kedy súd prvej inštancie vychádzal z úspechu strán sporu, pričom žalovanému ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania priznal v rozsahu 100%.

K trovám odvolacieho konania

34. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. V tomto prípade, keďže žalovaný v odvolacom konaní bol úspešný, odvolací súd mu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP)) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.